Lumi és a szégyenlős csengő

Szenteste a kis ezüst csengőnek kellene jeleznie, hogy kész a karácsonyfa. Csakhogy egész adventben senki sem hallotta igazán megszólalni.

Lumiék házában szenteste mindig egy kis ezüst csengő jelezte, hogy elkészült a karácsonyfa. Ilyenkor az anyukája becsukta a nagyszoba ajtaját, a gyerekek pedig a folyosón várakoztak, amíg meg nem hallották az ismerős csilingelést.

Idén azonban valami különös történt.

A csengőt egész adventben senkinek sem sikerült megszólaltatnia.

Pedig Lumi már az első vasárnapon megígérte neki, hogy nem fogja sürgetni.

„Majd megszólalsz, ha kedved lesz”, mondta akkor, és a konyhai polcra tette, az adventi koszorú fölé.

Attól kezdve minden vasárnap este elmesélte neki, mi történt aznap.

Mesélt a kis gyertyalángról, aki félt a sötétségtől, mégis segített megtalálni a hazavezető utat. A kíváncsi rénszarvasról, aki minden bokor alá bekukucskált, és így talált rá azokra az apró állatokra, akiket a Mikulás évek óta nem vett észre.

Elmesélte a folyton vacogó hóember történetét is, aki egy hatalmas tüsszentéssel hópaplant varázsolt az alvó sün kuckója köré. Legutóbb pedig a csiklandós mézeskalács-emberkéről mesélt, aki olyan sokat nevetett, hogy végül egy egész

mézeskalácsfaluban kapott helyet, ahol kedvére táncolhatott.

A csengő minden történetet türelmesen végighallgatott. Néha, amikor Lumi már elfordult, egészen halk csilingelés hallatszott a polc felől. Mire azonban visszanézett, a csengő mozdulatlanul pihent a helyén.

Lumi egyre biztosabb volt benne, hogy a kis csengőnek is van valami titka.

Szenteste reggelén a nagymama is megérkezett. Megcsodálta a karácsonyra kizöldült Luca-búzát, aztán a csengőre pillantott.

„Ez még az én édesanyámé volt", mondta. „Gyerekkoromban is különös csengőnek tartottam. Hiába ráztam, néha meg sem szólalt. De amikor édesanyám visszatette a kabátzsebébe, egyszer csak meghallottam a hangját."

„És miért?", kérdezte Lumi.

„Ezt bizony sosem sikerült kiderítenem."

Közben Lumi kistestvére a tacskónak mondta a karácsonyi versét. Egész héten gyakorolta, és a kutyának már hibátlanul el tudta mondani. A tacskó figyelmesen hallgatta, néha még a fejét is oldalra billentette.

„Nekem is elmondod?", kérdezte a nagymama.

Lumi kistestvére elpirult, és lesütötte a szemét.

A nagymama hiába várt, a kistestvérnek egyetlen szó sem jutott eszébe.

„Majd elmondod, amikor kedved lesz", súgta Lumi.

A tacskó közben elégedetten csóválta a farkát. Neki már legalább tízszer elmondták, és egyáltalán nem bánta volna a tizenegyediket sem.

Délutánra elkészült a karácsonyfa. A gyerekek a folyosón várakoztak, Lumi anyukája pedig bevitte a csengőt a nagyszobába.

Eltelt egy perc, aztán még egy.

Végül résnyire kinyílt az ajtó, és Lumi anyukája kidugta a fejét.

„Nem szól", mondta tanácstalanul Lumi anyukája.

„Add csak ide!", ajánlkozott Lumi apukája. „Talán egy kicsit erősebben kell megrázni."

De hiába próbálkozott, a csengő néma maradt.

„Talán elromlott”, mondta Lumi apukája.

Lumi apukája letette a csengőt a folyosó szőnyegére, hogy közelebbről megvizsgálja. Amikor azonban felegyenesedett, a csengő már nem ott állt, ahová letette.

„Nézzétek!”, kiáltotta Lumi kistestvére. „Arrébb ment!”

Mindenki odafordult.

A csengő mozdulatlanul állt.

Amint másfelé néztek, megint arrébb szökkent.

„Hiszen ez szoborjátékot játszik!”, nevetett a nagymama.

Elhatározták, hogy kipróbálják. Mindenki hátat fordított a csengőnek, majd a nagymama hirtelen visszanézett.

A csengő már a cipősszekrény mellett állt.

„Megvagy!”, kiáltotta a nagymama.

A tacskó is játszani szeretett volna. Folyton a csengő elé szaladt, és úgy bámulta, hogy az meg sem mert mozdulni.

Lumi azonban észrevett valamit.

„Szerintem a csengő nem szereti, ha nézik.”

Eszébe jutottak a vasárnap esténként hallott apró csilingelések, és az is, amikor a csengő magától a fal felé fordult a polcon. Meg az is, amit a nagymama a kabátzsebről mesélt.

Aztán Lumi kistestvérére pillantott, aki félénken a nagymama mögé húzódott.

Egyszerre mindent megértett.

Letérdelt a csengő mellé, és hátat fordított neki.

„Tudod, nekem nem kell, hogy mindenki előtt megszólalj. Én akkor is szeretek neked mesélni, ha csak hallgatsz.”

Ekkor egészen vékony hang szólalt meg a háta mögött, olyan halkan, hogy csak Lumi hallotta.

„Pedig szeretnék csilingelni”, suttogta a csengő. „Olyan régóta várom én is a szentestét. De amikor mindenki rám figyel, valahogy nem sikerül.”

Lumi meglepetésében majdnem hátrafordult, de még időben visszafogta magát.

„Akkor próbáljuk meg úgy, hogy senki sem néz.”

Felállt, és levette a kis táskáját. Kinyitotta, majd a csengő mellé tette.

„Ha szeretnéd, ide elbújhatsz.”

„Kérlek, most ne nézzetek ide!”, kérte Lumi a többieket.

Mindenki hátat fordított.

Halk koppanás hallatszott, majd a táska belsejéből apró csilingelés.

„Hallottátok?”, súgta Lumi apukája.

„Pszt!”, intette a nagymama. „Hadd csilingeljen kedvére!”

Lumi apukája elmosolyodott, és ő is csendben figyelt.

Mindenki olyan feszülten hallgatózott, hogy a csengő hamarosan újra elhallgatott.

Lumi kistestvére ekkor lassan odalépett a táskához, és leült mellé a földre. Hátat fordított a családnak, és a táskába sem nézett bele.

„Én sem szeretem, ha mindenki engem néz, amikor verset mondok”, súgta. „De ha szeretnéd, elmondhatom neked a versemet.”

A táskából egy apró csilingelés felelt.

Lumi kistestvére elmosolyodott, majd halkan mondani kezdte a karácsonyi verset, amelyet addig csak a tacskónak mert elmondani.

A táskából finom csilingelés kísérte a szavait.

A vers minden sorára egy-egy csengőszó válaszolt, mintha a kis ezüst csengő is vele szeretne ünnepelni.

Mire a vers végére ért, a csengő már olyan szépen szólt, hogy az egész folyosót betöltötte a hangja.

Senki sem fordult meg. Még Lumi apukája sem, pedig nagyon szerette volna látni.

Lumi anyukája mosolyogva kinyitotta a nagyszoba ajtaját.

Odabent a karácsonyfa apró fényei ragyogtak, az ágakon színes díszek és mézeskalácsszívek függtek. A fa tetején egy ezüstcsillag csillogott, alatta pedig becsomagolt ajándékok sorakoztak.

A nagymama meghatottan törölgette a szemét.

„Pontosan így szólt, amikor még az édesanyámé volt.”

A fa előtt Lumi kistestvére újra elmondta a versét. Ezúttal már hangosan, egészen az utolsó sorig. Senki sem bámulta közben, mindenki a csillogó díszeket nézte.

A tacskó elégedetten feküdt a fa alatt. Ő már régen tudta, milyen szépen megy ez a vers.

Lumi a táskáját is bevitte a fához, és most óvatosan kivette belőle a kis ezüst csengőt.

„Köszönöm, hogy megszólaltál”, súgta neki.

„Én köszönöm, hogy meghallgattál”, felelte a csengő.

Lumi a tenyerében tartotta, de nem a csengőt nézte, hanem a fa fényeit.

„Szeretnél visszamenni a táskámba?”

A csengő egy darabig hallgatott.

„Azt hiszem, most már szívesen kipróbálnék valami mást.”

„Micsodát?”

„Felmehetnék arra a szép fára? A többi dísz közé?”

Lumi arca felragyogott.

„Hát persze!”

Óvatosan a karácsonyfához lépett, és a kis ezüst csengőt egy erős ágra akasztotta, éppen egy aranycsillag és egy piros üveggömb közé.

A csengő körülnézett. Mindenfelé apró fények ragyogtak, a díszek szépen csillogtak körülötte, és az egész család őt figyelte.

Egy pillanatra még elfogta a félénkség. Aztán meglátta Lumit, aki ugyanazzal a kedves mosollyal nézett rá, amellyel egész adventben mesélt neki, és sosem sürgette.

A kis csengő megmozdult.

Először csak egészen halkan csendült meg, majd egyre bátrabban, míg végül tiszta, vidám csilingelés töltötte be a szobát. A konyhából, a mézeskalácsfalu felől mintha egy vékony kuncogás felelt volna rá.

A nagymama megszorította Lumi kezét, Lumi kistestvére boldogan tapsolt, és még a tacskó is felkapta a fejét a fa alatt.

A kis ezüst csengő pedig ott ragyogott a gyönyörű díszek között, és csilingelt, ahogy csak a szíve kívánta.

Lumi behunyta a szemét, és hallgatta az ismerős hangot, amelyre egész adventben vártak.

Náluk ugyanis mindig ez a csilingelés jelentette a karácsony igazi kezdetét.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy nehéz volt megszólalni, mert mindenki rád nézett? Milyen volt?
2. Mit gondolsz, miért segített a csengőnek, hogy Lumi hátat fordított neki?
3. Mi segített Lumi kistestvérének, hogy végül elmondja a versét?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-szegyenlos-csengo/